

ad § 3.

I 2den Linie stod oprindeligt „som han iøvrigt efter Skik og Brug“. Ved Kommissionsudkastet 1923 og Regeringsforslaget 1923—24 er Ordet „iøvrigt“ udgaaet som overflødig.

ad § 4.

I Rigsdagssamlingen 1919—20 blev der som nyt 2det Stykke indføjet en Bestemmelse om, at Reglen i 1ste Stykke ogsaa skulde gælde med Hensyn til de Genstande, der maatte være anskaffede for de Midler, der overlades en Ægtefælle i Henhold til §§ 2 og 3. Denne Bestemmelse udgik i Kommissionsudkastet 1923 som overflødig, jfr. § 16.

ad § 5.

I Udkastet 1918 og de sig dertil sluttende Lovforslag omfattede § 5 Forsømmelse af saavel den i § 2 som den i § 3 hjemlede Underholdspligt. Man fandt imidlertid, at Undladen af at opfylde den særlige Underholdspligt, som § 3 paabyder, ikke burde berettigede Ægtefællen til at henvende sig til Overvrigheden om Bistand for at faa det særlige Bidrag, og Bestemmelsen blev derfor i Udkastet 1923 indskrænket til kun at omfatte Forsømmelse af den i § 2 hjemlede Underholdspligt. I sin nuværende Form svarer § 5 til § 2 i Lov Nr. 131 af 27. Maj 1908.

ad § 6.

I sidste Linie er Ordene „særlige Grunde“ under Forhandlingerne i Landstinget 1923—24 ændret til „ganske særlige Grunde“.

ad § 7.

I Udkastet 1923 er der foretaget enkelte redaktionelle Ændringer, ved hvilke der bl. a. er givet 2det Stykke en kortere og klarere Form. Endvidere er en Henvisning i 3die Stykke til D. L. 6—14—7 blevet slettet som overflødig.

ad § 8.

I Udkastet 1923 og Lovforslaget 1923—24 er 2det Stykke optaget i den Form, som var foreslaaet i Udkastet 1918. I de tidligere Lovforslag havde 2det Stykke en Formulering, svarende til § 73 i Lov af 30. Juni 1922 om Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning, og denne Formulering er indsat igen under Behandlingen i Landstinget. Ved denne Behandling ændredes derhos Tidsfristen i 3die Stykke fra 3 Aar til 1 Aar, idet man fandt, at Bidragenes Karakter af Underholdsbidrag tilsiger, at Kravet

ikke skal kunne gøres gældende efter for lang Tids Forløb. — Som et nyt 4de Stykke er der endvidere ved Udkastet 1923 tilføjet en Bestemmelse, svarende til § 82 i Ægteskabsloven af 1922 og til § 194 i Folketingets Vedtagelse af 12. Februar 1920.

ad §§ 11 og 12.

Bestemmelserne hidrører i den nuværende Form fra det af Familieretskommissionen i 1921 forelagte Udkast til Lov om Umyndighed og Værgemaal, jfr. Kommissionsbetænkningen 1923 Pag. 170.

I § 11, 3die Stykke, 2den Linie, er der i det foreliggende Forslag foretaget den Ændring, at Ordene „ikke var paakrævet“ er ændret til „laa udenfor det efter Forholdene rimelige“, hvorved Bestemmelsen tydeliggøres og bliver lettere anvendelig, ligesom der ved denne Formulering tages et mere rimeligt Hensyn til Trediemand (den Handlende).

ad § 13.

Der er i Udkastet 1923 foretaget enkelte rent redaktionelle Ændringer, hvorhos Oppebørsel af Indtægter, Afhændelser og Pantsætninger ved Indføjelse af Ordet „derunder“ nu kun kan betragtes som Eksempler paa saadanne Dispositioner, der falder ind under Reglen i § 13.

ad Kapitel II.

ad § 18.

Den tilsvarende Regel i Kommissionsudkastet 1918 og i Lovforslagene 1918—19 og 1919—20 omfattede ligesom det nuværende Forslag saavel Afhændelser som Pantsættelser af faste Ejendomme. I Udkastet 1923 er Reglen om Pantsætning udeladt paa Grund af de Vanskeligheder, den formentlig vilde medføre i Praksis, jfr. nærmere Kommissionsbetænkningen 1923 Pag. 20. Af samme Grund blev Bestemmelsen ikke optaget i Regeringsforslaget 1923—24. Under Behandlingen i Landstinget blev § 18 imidlertid ført tilbage til sin oprindelige Skikkelse, idet det fandtes urimeligt og inkonsekvent, at en Ægtefælle ikke skulde kunne sælge fast Ejendom uden den andens Samtykke, men derimod skulde kunne pantsætte den, medens han hverken kan bortleje eller bortforpagte den fælles Bolig eller pantsætte det fælles Indbo uden den anden Ægtefælles Samtykke. Hertil kommer, at Hensynet til Omsættningens Tarv ikke i væsentlig Grad kan tale imod Bestemmelsen om Pantsætning, idet Pantsætning af en fast Ejendom er et Forhold,